

Erôtický knižní klub

ZÁHADA
LÉČIVÉ
KNIHY

Connie Kestel Spittlerová

Erotický knižní klub

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Connie Kostel Spittlerová
Erotický knižní klub – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

*Erôtický
knižní klub*

ZÁHADA
LÉČIVÉ
KNIHY

Connie Kestel Spittlerová

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji svému tatínkovi Charlesi A. Kostelovi, babičce Katherine Rokusek Kostelové a všem ženám v České republice.

Jsem neskonale vděčná své rodině: manželů Bobovi a dětem Jami, Fae, Valerii a Juddovi.

Dále srdečně děkuji všem kamarádkám a čtenářkám, které mě po celou dobu podporují v psaní.

PROLOG 1500 n. l.

Vévodkyně z Jardinu smočila pero v nádobce s červeným inkoustem. Ruce se jí třásly. *Náprstník. Oměj. Rulík.* Pečlivě vykroužila každé šarlatové písmeno a vypsala názvy bylin, z nichž čísel jed. Tyhle nebezpečné rostliny používal cikánský léčitel Z. při svých experimentech. Husím brkem zaznamenala každický lék, přesně sepsala všechny přísady a pokyny.

Pak si stáhla zlaté brokátové rukávy, vyhlédla z okna vysoké věže a znovu si vybavila příjezd toho tichého kočovníka. Požádal o povolení vstoupit železnou branou na území alsaského hradu a potom jí vyprávěl o své experimentální medicíně. Panství spadalo pod její správu, a tak mu nabídlá přístřeší pro jeho práci. Po několika dnech pro něj začala z trsů otrhávat bylinky, které používal ve svých recepturách, a sušila je v umývárně. Brzy se stala jeho pomocnicí. Drtila a stloukala směsi bylin a doufala, že se jí podaří vyléčit její vlastní bolesti. Když se objevily zvěsti, že jeho medicíny mají hojivé účinky, zkoušela je usrkávat po malých doušcích, ale úleva se nedostavovala. Její opotřebované tělo bylo příliš ochromeno nemocemi.

Zpěv vrabce za oknem ji přiměl opět usednout za stůl. Znovu se pustila do psaní. Tentokrát sepsala pět přísad na přípravu zvláštního čaje, který Z. vařil. Květinový odvar s erotickým nádechem. *Pelyněk. Máta. Libeček. Řebříček. Živulka.* Byl to jeho jediný recept, který obsahoval pouze požitelné byliny. Když Z. prohlásil, že tento nápoj dokáže nejen odvrátit

proces stárnutí, ale také stimulovat milostnou touhu, všimla si, že jeho pravidelní konzumenti vypadají mladistvěji a vitálněji.

Nedokázala ovládnout svou zvědavost a jednoho dne elixír okusila. Omámená jeho účinky se dopotácela do postele, kde se oddala snění o opáleném muži, který zcela uspokojí veškeré její potřeby. Následujícího dne se celé hodiny procházela po zahradě a snažila se vybavit si slastné pocity, které ovládly její stárnoucí tělo i mysl. Po cestě zpět ustaraně přemýšlela, že by čaj mohl zasáhnout do života obyvatel panství. A když někteří vážně nemocní pacienti, které Z. léčil, zemřeli, poslala ho pryč.

Nemohla se ale zbavit dotěrné otázky: zemřeli ti staří a nemocní lidé přirozenou smrtí, nebo po požití jeho lektvarů? Stejně jako ten cikán věřila, že vše zelené pocházející z přírody může léčit. Teď, když cítila, že jí nezbývá mnoho času, snažila se uchovat jeho učení pro budoucí generace. Ty snad budou mít možnost studovat a prověřit účinnost a bezpečnost těchto receptur a využít je k boji proti všemožným obávaným nemocem.

Když skončila, popsané listy složila a vložila je do pouzdra, které připnula k zadní straně své knihy o pěstování rostlin a léčivých bylin. Zapálila svíčku a otiskla dvě rudé pečeti: první na kapsu uvnitř, kde se skrývaly recepty Z., a druhou na obal své knihy. Sebrala poslední síly a napsala svému synovi krátký vzkaz:

Můj milovaný Gozberte,

od doby, kdy tvůj otec zemřel, jsi prokázal velkou odvahu.

Můj čas se pomalu naplnil a je teď na tobě, abys zajistil chod našeho milovaného panství Jardin. Mám na tebe jednu prosbu.

Schovej mou knihu léčivých bylin před zvědavýma očima. Nepíše

se v ní o žádných rodinných tajemstvích. Obsahuje jen moje kresby a seznamy našich rostlin a lidových léčebných postupů.

Najdeš tam ale také návody cikánského léčitele na přípravu

*odvarů proti otokům, různým výrůstkům a příznakům stárnutí.
Nech ji bezpečně ukrytou ve sklepení, dokud nenastane ten
správný čas. Nelze předvídat, zda nebudou tyto informace
jednoho dne považovány za cenné někým skutečně vzdělaným
a použity k léčbě vážných onemocnění, která postihnou druhé.
Tvá milující matka vévodkyně z Jardinu*

Položila vzkaz na šarlatový obal *Léčivé knihy* a vše převázala zlatou stuhou. Vyčerpaná rezignovaně sfoukla svíčku a položila prsty na snítku libečku utrženého na zahradě. Čekala, až ji zahálí stín smrti, jejíž tíha se neustále vznášela okolo jejího těla. Když zafoukal vánek, křehká duše vévodkyně opustila tělo a odletěla na křídlech vrabce.

Do hradní věže zabloudil motýl a dosedl na rukopis. Mával svými oranžovočernými křídly. Ten plynulý pohyb byl neslyšný, vzduch se však hýbal a třepotání pestré mozaiky pokračovalo díky jejich neviditelným jemným úderům. Mávání nabývalo na intenzitě a rozpínalo se. Zaplnilo celý prostor věže a pokračovalo dál. Nakonec splynulo s proudem větru, který se zdvihl, prohnal se sluncem zalitou zahradou a minul zlověstný mrak války a chorob, který se vznášel nad alsaskou krajinou.

Později se na kvetoucích švestkách uhníždili vrabci a cvrlikali své písne mladým sazeničkám bylin, které rašily hluboko v půdě.

Ještě později se na zelenajících polích shromáždily včely. Přilákala je vůně libečku, jetele a mrkve, která se linula venkovským vzduchem.

Poklidná píseň rytmického pohybu oranžovočerných křídel se šířila dál bez ohledu na dobu a počasí.

KAPITOLA

1

Jak se Země otáčela ve vesmíru, epidemie a jiné katastrofy přicházely a odcházely, ale rodina Jardinů vše ve zdraví přečkala na svém kamenném hradě tyčícím se mezi rozeklanými skálami uprostřed rozlehlé alsaské krajiny. Později rodina investovala do hroznů odrůdy Pinot Blanc. Vyměnila život na luxusním hradu za vinici, která se proslavila svým vynikajícím produktem, klevnerem s kouřovým aroma. Obklíčená proplétajícími se větvičkami vinné révy tam na zahradě, která kdysi dala rodu Jardinů jméno, dále rostla stejná zelenina a neobvyklé byliny.

Uběhlo několik set let a *Léčivá kniha* zůstávala ukryta před světem ve sklepení, dokud se ve dvacátém prvním století nestala součástí reklamní kampaně. V roce 2015 se už víno Jardinů prodávalo slušně, ale vévoda Quincy toužil po ještě větším zisku. Najal marketingovou firmu, aby jim pomohla rozvinout mezinárodní prodej, a ta přišla s návrhem na výrazný rudý leták. Ten nejen že propagoval jardinské víno, ale navíc lákal zvědavce tím, že se zmiňoval o vzácném rodinném dědictví v podobě ukryté knihy.

Semena z alsaského dědictví na prodej,
jedlá i jedovatá,
pouze pro dekorativní účely.
Ze středověké zahrady, z panství rodiny Jardinů,

kde je ukryta zapečetěná *Léčivá kniha*...
Ceník vína a bylinných semen naleznete uvnitř letáku.

Podle slov letáku byla semena klíčem k životu v souladu s přírodou. Semena, jejichž síla by byla umocněná záhadou starobylosti a nebezpečí, nebyla zrovna snadno k dostání. Kde by člověk sehnal takovou neobvyklou sbírku? Samozřejmě pouze na panství Jardinů, alsaské vinici proslavené vynikajícím klevnerem.

Počítačový program vygeneroval jako území, na němž bude distribuce letáků zahájena, Spojené státy americké. Zemi, která je známá svými neomezenými finančními možnostmi a štědrostí. Následný výzkum pak vyhodnotil Kalifornii jako stát, kde bude nejvhodnější zkusit prodávat víno pomocí záhadných semen.

KAPITOLA

2

Slaná přímořská vůně zaplavila budovu se štukovanou omítkou postavenou v typickém koloniálním stylu v Groverly v Kalifornii. Uvnitř Ústřední knihovny pracovala ve svém koutku asistentka ředitelky Lily McFaeová, která právě třídila poštu. Myšlenky jí zabloudily na její beznadějný život bez lásky. Ve svých čtyřiceti letech toužila opět někoho milovat, líbat a objímat, toužila po tom jedinečném závanu milostného dobrodružství. Po někom, koho teprve potká. Po někom, kdo na ni tam někde čeká. Zachvěla se. V tomhle okamžiku to znělo naprosto nereálně.

Z iPhonu hrál Mozart. Otevřela knihu s návody na origami, která byla určena k vyřazení, protože si ji nevypůjčilo dost lidí. S nosem zabořeným mezi stránkami sáhla po šarlatovém letáku ležícím na vrchu hromady nevyžádané pošty. Prsty přejížděla po propracovaných ilustracích. Záhyby údolí. Horské záhyby. Spousta záhybů. Ze skládaného zámotku se vynořil papírový motýl. V povznesené náladě poslala knihovnice svůj výtvar vzduchem přes přepážku.

Z druhé strany se ozval podrážděný hlas: „Co to bylo proboha?“

Když Lily vykoukla, zjistila, že její mistrovský origami kousek uvízl ve vyčesaných vlasech její přísné šéfové, ředitelky knihovny slečny Trumelové.

„Ach, to mě mrzí,“ omluvila se Lily.

„Čas na hraní vypršel.“ Slečna Trummelová mrštila papírovým motýlem o podlahu. „Máte už domluvenou náhradní výstavu za ty baseballové karty? Omluvili se opravdu na poslední chvíli.“

„Zatím ne, ale něco vymyslím.“

„Snažte se s něčím přijít co nejdřív.“ Ředitelka Trummelová jí podala úřední obálku. „Tohle vám posílá personální oddělení groverlyské radnice.“

Lily roztrhala obálku, vytáhla složený list papíru a rozevřela jej.

*Vážená slečno McFaeová,
z důvodu snižování stavů bude pozice asistentky ředitele bohužel
zrušena.*

Prosím, považujte toto sdělení za oficiální výpověď.

Vyrazilo jí to dech. Nedostávalo se jí slov a v hlavě jí pulzovalo. Zavřela oči. Už nebude dál pečovat o cenné, starobylé svazky uložené v oddělení speciálních fondů. Nemohla tomu uvěřit.

Slečna Trummelová si srovnala nažehlené manžety na svém kancelářském kostýmku. „Bohužel jste první, kdo musí odejít, ale knihovna má vážné finanční problémy a oběti jsou nevyhnutelné.“

Lily počítala. „Osmnáct slov totálně rozmetalo můj dosavadní život. Jsem jediná, kdo musí dát hlavu na špalek?“

„Ano, ale berte to tak, že máte ještě chvíli času, než ostří dopadne. Musela jste přece zaslechnout nějaké řeči o napjatém rozpočtu a propouštění.“ Slečna Trummelová se rozhlédla a podrobila Lilyin pracovní stůl pečlivému zkoumání. „Kvůli tomu dopisu jsem vám také domluvila účast na jistém projektu. Jde o takový malý výlet, díky němuž odsud budete moct uniknout. Obdržela jsem žádost od ženy jménem Piper Valerianová z Nolanu. Město, kde žije, nemá vlastní knihovnu, a tak by potřebovala

pomocť se založením místního knižního klubu. Napadlo mě, že byste uvítala možnost vypadnout z téhle budovy a zvážít svoje další možnosti.“

Lily se sehnula, zvedla papírového motýla a odložila ho stranou. „Nějsem zrovna nejlepšř řečník. Asi by měl jet někdo jiný.“

„Nikdo jiný není k dispozici. Berte to jako svou poslední šanci se blýsknout.“

„Netoužím po tom se ukázat. Musím přemýšlet.“ Dumala nad nedávnoú hádkou s ředitelkou Trummelovou ohledně odstranění klasických děl a dalších vybraných svazků z polic. Jako asistentka ředitelky protestovala proti novému nařizení. Z důvodu nedostatku místa na policích měly být všechny svazky, které si během posledních dvou let nikdo nevpůjčil, odvezeny do skladu a vydávány pouze na zvláštní žádost. S argumenty, které předložila, Lily neuspěla. Možná zrovna tahle její angažovanost se hrála svou roli v tom, že ji propustili.

Slečna Trummelová se pozorně zahleděla na vysoký stoh knížek na Lilyině stole. Ťuk, ťuk, poklepala dokonale upraveným nehem na horní obálku. „Tohle jsou klasická literární díla, která jste si vypůjčila, protože jinak by jim hrozil průšvih, že? Zahráváte si.“

„Víte, že jsem byla své profesi knihovnice vždy oddaná a celé ty roky jsem pracovala spolehlivě.“ Z jejího hlasu byla cítit hořkost. Zmuchlala dopis a strčila ho do kapsy. „Podávám námitku proti své výpovědi. Opravdu nemůžu jinak.“ Zvýšila hlas tak, že ji bylo slyšet i v ostatních kóých.

„Tohle není zrovna správný přístup, Lily. V dnešním světě byznysu nic netrvá věčně. Dejte mi vědět, až zajistíte tu náhradní výstavu. Mimochodem, za půl hodiny vám začíná služba u poradní přepážky.“ Ředitelka na podpatcích odklapala chodbou.

Lily se šourala pár kroků za ní. Měla v úmyslu najít útěchu ve svých milovaných knihách. Její vysoká hubená postava ve volných lněných

šatech a nepoddajné kaštanové vlasy ostře kontrastovaly se vznešeným vzezřením její nadřízené.

Přesto si Lily se vztyčenou hlavou vykračovala mezi stohy knih jako vévodkyně zahradou, proploouvala mezi regály, vybírala tituly pro zmíněný knižní klub a přemítala o svých oblíbených textech. O zápletky knihy *Smrt si jde pro arcibiskupa* Willy Cartherové. O postavách v *Middlemarchi* George Eliotové. O melodických frázích a pasážích ve *Vlnách* Virginie Woolfové. Spíše než k bestsellerům tíhla při svém výběru ke klasickým dílům, která zbožňovala. K tomu přispěl také fakt, že tyhle knihy si nikdo nepůjčoval. Vytahovala z polic celou škálu titulů, které se ocitly v potížích. Inspirovaly sice čtenáře po celá léta, nikoliv ale v poslední době. Později si u svého stolu v klidu rozmyslí, která díla představí na zahájení klubu.

Zpátky ve své kóji se pomalu probírala nevyžádanou poštou a vyhazovala do koše jednu obálku za druhou, dokud nebyl její stůl téměř prázdný. Rozložila zpátky origami motýla a uhladila záhyby šarlatového letáku. Pročítala si reklamu nabízející semena z panství Jardinů v Evropě a srdce jí náhle poskočilo.

Semena z alsaského dědictví na prodej,
jedlá i jedovatá,
pouze pro dekorativní účely.
Ze středověké zahrady, panství rodiny Jardinů,
kde je ukryta zapečetěná *Léčivá kniha*...
Ceník vína a bylinných semen naleznete uvnitř letáku.

Okamžitě si vybavila knihu z oddělení speciálních fondů, *Neobjasněné starodávnné záhady, svazek II*, vzácnou encyklopedii, kterou si moc ráda listovala. Jednalo se zřejmě o jediný známý existující exemplář, což mu

dodávalo na starobytnosti a záhadnosti. Byla si jistá, že ten leták má souvislost s jedním článkem v téhle encyklopedii.

Pospíchala do skrytého útočiště knihovny, kde byly uloženy sběratelsky cenné kusy, a navlékla si povinné bílé rukavice. Klidně stála a nechala se pohltnout tiskařskou černí starodávných svazků. Rafinovanost starobylého písma na tmavé vepřovici přehlušila zklamání z nečekané výpovědi. Vdechovala vůni starých knih, zachytila závan egyptského papýru i aroma velkoformátových publikací.

Elegance, důvtip, krása a inteligence, které se zachovaly na jejich stránkách stovky let, po pár minutách ulevily její ustarané mysli. Napětí v ramenou povolilo.

Vytáhla svou oblíbenou příručku, prstem v rukavici přejela po rejstříku a na straně 102 našla onen článek.

Záznamy se příležitostně zmiňují o existenci tajemného rukopisu zvaného *Léčivá kniha*, který schovala rodina Jardinů v Alsasku. Příběh se rozvíjí okolo vévodkyně z Jardinu, její zahrady a cikánského léčitele. Fakt, že rodina má tuto knihu stále v držení, byl objeven během první světové války, když se boje přiblížily k panství Jardinů a krypta byla vyklizena, aby sloužila jako úkryt. Členové rodiny uvedli, že věří, že tato kniha může obsahovat informace o pokusech s bylinami prováděných v 16. století. Pravděpodobně šlo o byliny z jejich zahrady. Proslychá se, že by mohlo jít o léčbu otoků, výrůstků a stavů doprovázejících rakovinu, srdečních chorob a Alzheimerovy choroby. Odborníci na byliny považují za velice zajímavou zejména zmínku o čaji, který má omlazující účinky a zároveň stimuluje sexuální touhu.

Jakmile si přečetla spojení „stimuluje sexuální touhu“, ztratila koncentraci. Sundala si brýle a protřela oči. Její vyhlídky na milostný vztah teď nebyly zrovna růžové. Po operaci se uchýlila mezi police s knihami a milostné zážitky už si připomínala jen na stránkách románů. Hrubě tkané sako se vzorem rybí kostry. Uvolněný límeček. Dotek mužských vousů na opálené tváři. Měkká ústa. Tlak ztopořeného přirození. Lily sebou trhla, nasadila si brýle a četla dál.

Účinnost žádného z těchto léčebných prostředků nebyla zkoumána ani jinak hodnocena, protože rodina drží knihu zapečetěnou a ukrytou. Členové rodiny odmítají být zodpovědní za případné zdravotní komplikace vzniklé následkem pokusů o léčbu podle postupů zmíněných v knize. Odborníci spekulují o využití nebezpečných bylin pěstovaných na sedmi záhonech rozmístěných v kruhu, přestože jedovaté byliny jako rulík, náprstník a oměj jsou pěstovány odděleně od těch bezpečnějších, jako jsou řebříček, libeček a estragon.

Znovu si prohlédla leták. Objednávka vína také zmiňovala jedovaté i jedlé byliny. Položila *Svazek II* zpátky na polici a uhladila si prameny nepoddajných kudrnatých vlasů. Nezodpovězené otázky poletovaly vzduchem jako prachové částice ve slunečním světle.

Zpátky u svého stolu odeslala expresní e-mailovou objednávku. Toho dne toužila po příslibu semen, měnících se živých kousků, které se prodávaly ze tmy na světlo a vzkvétaly.

Ještě jednou vzala odhozený šarlatový leták a krok za krokem znovu složila papírového motýla. Chvilí se vznášel ve vzduchu a pak se střemhlav zřítil k zemi.

Ve francouzském Štrasburku právě Světová společnost pro starožitnosti provedla výběr dvaceti nejvzácnějších knih, které vyšle na putovní výstavu po Spojených státech.

V malém městečku v Kalifornii rozkvétaly na zahradě rostliny cikánského rodinného dědictví. Jejich účinky i vůně byly naprosto mimořádné.

KAPITOLA

3

Slunce svítilo na pole porostlá jetelem, vojtěškou a levandulí, která sobklopovala kozí farmu Verkieových poblíž kalifornského městečka Nolan. Zvířata s bílými ocasy se přetahovala ve snaze uzmout si pro sebe kousek ovsu. Hlavami štouchala do Aggie Verkieové, která jim sypala obilí do koryta. Když Aggie splnila své povinnosti, vydala se na procházku zahradou.

Myšlenky jí odbíhaly ke vzpomínkám na jejího manžela Camla. Před mnoha lety zde projížděli v koněm taženém povozu a při prvním závanu té božské vůně zpomalili a pozorovali hejna včel na polích levandule, máku a mrkve. Když dorazili na opuštěnou kozí farmu, kterou protékal potok, Camlo přivázal koně a odstavil povoz poblíž polorozpadlé garáže. Motýl monarcha potichu mával křídly jako praporky na uvítanou. Jakmile se pohledy těch dvou setkaly, rozhodli se zanechat tuláckého života, usadili se tam a přilnuli k sobě ještě těsněji. Nabílili dům se štítem, šikmou stodolu, kůlny a průjezdnou garáž. Camlo vybudoval zahradu obehnanou pražci a Aggie ji osázela tak, aby nakrmila jejich žaludky i duše.

Teď ji pohled na zdravé, čile rostoucí rostliny sužoval jako kývající se zub. Svíce, jak nazývala kalifornské slunce, zářila vysoko na nebi, ale ona si přesto přitáhla ručně pletený hnědý svetr k tělu. Energie, která ze zahrady sálala, ji rmoutila, protože byla v ostrém kontrastu s posledními

dny jejího manžela. Umíral pomalu, nemocný a slabý, a ona nemohla jeho chátrání nijak zabránit navzdory nepřetržité péči, kterou mu věnovala. Nepomohly žádné cikánské léky, modlitby, léčivá zaříkávadla, odvary ani silný vývar. Ani doktoři z nemocnice v Groverly nic nezmohli. Přestože ji opustil už před několika měsíci, z jeho ztráty ji stále mrazilo. Po padesáti společných letech nebylo snadné nechat ho odejít. I když se poslední dobou oteplilo, jí bylo pořád chladno. Úlevu jí poskytoval jen jeho dlouhý tmavý plášť, který ji udržoval v teple.

Během těch sedmi měsíců od jeho smrti pozorovala, jak kruhovitá zahrada tvořená sedmi záhony vzkvétá. Roční období se vracela v kruhu schovaném za vysokým býlím a bylinky se pohupovaly ve slunečním svitu. Ze země vykukoval pastinák a tuřín. Šlahouny česneku se otáčely kolem dokola. Rozmarýn a brčál byly posety včelami. V oddělených řádcích rostl bohatý estragon a libeček, vedle se pak ze země se stejnou vervou dral řebříček a sporýš. Karbinec se divoce rozrůstal na okraji zahrady tam, kde hraničila s potokem. Stonky náprstníku, oměje a rulíku se skrývaly úplně v rohu za durmanem, odděleny od ostatních rostlin, protože obsahovaly jed. Pouze stará švestka se sklopila a opadala, aby vzdala Camlovi čest. Vrásky na Aggiině tváři se prohloubily. Bolavýma rukama napadenýma artritidou si přejela po šedivých vlasech svázaných stuhou.

Její vysoký svalnatý synovec Griffó rychle seběhl po schodech dolů ze svého pokoje nad garáží. Měl na sobě červenou vyšívanou vestu a klobouk. „Vyrážím do Emporia. Nový majitel Boris mi nabídl práci. Budu protestovat na ulici.“

„Nejprve doruč do města dodávku mléka. Pak si běž stavět barikády.“

Griffó zamával tyčí s transparentem, na kterém bylo napsáno: „Zachraňme naše město před volně dostupnými pornofilmy!“ Hloupě se uculoval. „Žádný barikády. Jsem placený za to, že budu pochodovat před

obchodem sem a tam s touhle cedulí, takže dneska nemám čas, abych doručil mléko. Možná by o něj měl Boris taky zájem.“

Aggie si klekla a dotkla se chřadnoucího listu řepíku. „Dorazíš i přes svou veledůležitou práci na večeri?“

„Asi jo. Jsem placený od hodiny, můžu přijít a odejít, jak se mi zlíbí.“

„Pak mi teda vysvětlí, jak to, že nemáš čas doručit mléko.“

Vyškulba usychající rostlinu a přitom svraštila obličej bolestí. „To je jedno, jen si jdi, kam chceš. Já to mléko doručím.“

„Třeba se ti podaří na tom setkání v Druhý ruce získat nějaký nový zákazník,“ řekl Griffó. „Ale nejspíš se bojíš je oslovit, protože tě všichni místní považují za starou cikánskou tulačku.“

„Možná se tam zastavím.“ Aggie vstala a oprášila si kolena. Něco zamumlala a nadzdvihla rohy své zástěry s kašmírovým vzorem. Zamířila do kuchyně a v hlavě jí zněl zvuk citery. „To bych mohla.“

Cestou na verandu utrhla snítku řebříčku, který dodá salátu z řepy nádech hořkosti.

Osmadvacetiletá Piper Valerianová, nejhezčí blondýnka v celém Nolanu, právě uklízela ve svém salonu Střih a lokny. Ve městě šlo o jediný podnik svého druhu. Místní občany, kteří potřebovali zkrášlit, lákaly dovnitř sněhobílé zdi, pruhované markýzy, květináče s růžovými muškáty a plastoví plameňáci. Do setkání knižního klubu zbývalo ještě trochu času, který využila ke sterilizování hřebenu, zametání podlahy a naleštění velkého nástěnného zrcadla. Špinavé ručníky hodila do pračky. Všimla si štosu starých časopisů s otrhanými rohy a vyhodila je do koše. Zastrčila si za ucho růžový pramínek vlasů, který jí spadl do tváře a který ji odlišoval od ostatních žen ve městě. Měla dokonalou útlou postavu, ať už se v zrcadle odrážela z jakéhokoliv úhlu. Posadila se a hledala případné nedokonalosti na svém obličej, poté si ostříhala potenciální roztřepeně

konečky a přemalovala růžové rty. Nakonec si položila ruku na prso a stiskla ho. Nejprve pomalounku, polehounku, pak silněji.

Jak se houpala v křesle dopředu a dozadu, ustaraně přemýšlela nad problémy, které narušovaly její manželství. Freddie toužil po dítěti a teď se k tomu ještě přidalo její trýznivé tajemství. Mívali dokonalé manželství bez hádek, nepřipouštěli si žádné potíže, které se objevily. Možná proto proplouvali životem tak hladce. Většina jejích kamarádek ze střední se vdala a odstěhovala. Její matka žila v jiném státě a o vážných věcech spolu po telefonu nedokázaly mluvit. Neměla se s kým poradit, takže si musela věci srovnat v hlavě sama. V poslední době probděla vleže na zádech několik nocí, dotýkala se té bulky a nakonec přišla s následujícím řešením: přestane se s Freddiem milovat. Při pomýšlení na to, že tu věc najde, dotkne se jí a polaská ten jed uvnitř, se zachvěla.

Doufala, že přijde na něco, čím milování nahradí. Třeba tím, že se ponoří do čtení romantických knížek, které ji vždycky zajímaly. Knížek, které vyprávěly o tom, jak, kde a jak často se tomu oddávaly jiné páry. Kde jinde se dozvědět víc o takových fascinujících věcech než v... no, ne úplně nemravných knihách, ale v románech žánru zvaného „erotika“ nebo tak nějak. Kdyby objevila nějaké hodně vzrušující knihy, třeba by se jí podařilo odpoutat se od svých starostí. Proto požádala Ústřední knihovnu v Groverly, aby jí sem poslali ženu, která jim pomůže založit knižní klub pro obyvatele Nolanu. Jakmile to půjde, dá věci s Freddiem zase do pořádku.

Měla v úmyslu vzít si ji po přednášce stranou a přeptat se na nějaké delikátnější a dráždivější tituly. Knihovnice těmhle věcem rozumějí, takže by ji mohla nasměrovat k dílům plným představivosti a mazlení. Představovala si, jak jí Freddie přejíždí prsty po kůži a putuje po jejím těle. Stiskla rty. Pomocí pinzety si vytrhala obočí do oblouku a rozhlížela se kolem, co by ještě mohla uklidit, aby se zabavila, ale salon se jen blýskal.

Převlékla se z růžového pracovního pláště do károvaného plédu v pastelových barvách a s narovnanými rameny kráčela o dvě budovy dál do Druhé ruky. Vzhledem k velikosti a kapacitě míst k sezení to bylo jediné místo v Nolanu, kde se mohlo setkání knižního klubu uskutečnit.

Lily projížděla podél řad eukalyptů v Groverly směrem k Nolanu, kde ji čekal její úkol, a v duchu litovala konfliktu s ředitelkou. Míle ujeté v okrese Monterey naskakovaly, zatímco svahy porostlé vinnou révou zjemňovaly ráz krajiny. Na listy ve tvaru srdce dopadalo světlo. Minula billboard, na kterém stálo „Salátová mísa světa“. Za chvíli se na obzoru objevila nekonečná pole světle zelených hlávek salátu. Následovaly řady jahod, kde mezi listy občas vykukovaly boubelaté červené plody.

Když se blížila k cíli, začala se potit. Byla nervózní kvůli řeči, kterou měla pronést, takže si ji trénovala za volantem. „Je opravdu úžasné, že jste se zde všichni sešli, abyste zažili pocit radosti ze založení knižního klubu. Opravdu mě mrzí, že vaše město nemá vlastní knihovnu. (Zúčastněně se usmát.) Potěšilo mě, když jsem se dozvěděla o vašem přání. Vybrat první svazek k diskusi bude pro mě příjemný zážitek. Vezu vám krabici plnou skvělých titulů. (Ukázat první knihu.) Například *Na větrné hůrce*, milostný román Emily Brontëové, který patří mezi klasiku.“

Lily promlouvala směrem k čelnímu sklu. Shrnula děj a popsala postavy, ale jen do té míry, aby neprozradila konec. Krajina rychle ubíhala a ona zasněženě hovořila o zbylých kouscích v krabici, které vybrala tak, aby znázorňovaly rozmanitost literatury. „Upřímně vám děkuji za tuto příležitost. (Možná přikývnutí.) Nechám vám tady tyto vzorky, abyste je sami posoudili, už jako noví členové nolanského knižního klubu. Možná si vybavíte, co řekli zakladatelé módního časopisu *Tatler* Joseph Addison a Richard Steele: „Čtení má pro mysl stejný význam jako cvičení pro tělo.“

S těmito slovy vám všem přeji jen to nejlepší. Užijte si čtení i cvičení.“ (Úsměv. Lehce mávnout na rozloučenou.)

Sešlápla plyn tak prudce, že překročila rychlostní limit. Povzdechla si nad tím, jak jedna úzkost nahradila jinou. Tohle nacvičování odvedlo její pozornost od zmuchlané výpovědi v kapse šatů.

Auto projíždělo podél zelených pásů krajiny. Za ostrou zatáčkou se vynořila stará dřevěná budova obchodu Emporium, který se nacházel pár kilometrů od Nolanu. Ten dobře znala z dřívějška. Nikdy ale nebyla až v centru města. Bylo zasazeno v kalifornském údolí s bujnou vegetací a vypadalo opravdu malebně. Zpomalila a pozorovala obydlí podél cesty. Mohutné duby se tyčily nad cihlovými a dřevem obloženými viktoriánskými domy. Všude verandy, řady verand vybavených houpacími křesly, která lákala k odpočinku. Vedle domů záhony ostálek, řady topolovek a pergoly s vinnou révou. Na zahradách před domy rostly květiny, které lákaly motýly: hvězdnice, libory a klejichy. Tradiční náměstí bylo jako přehlídka hustě osázených květinových záhonů, zakrslých borovic a vysokých eukalyptů. V parčíku stála lavička, která byla k dispozici každému, kdo měl zájem se posadit a pozorovat dění na hlavní třídě.

Jela dál hlavní ulicí a postupně mýjela benzinovou pumpu, poštu, potraviny, obchod s krmivem a železářství. Všimla si Stříhu a loken vedle baru Chmelnice. Na konci ulice se nacházelo místo, které Piper Valeria nová vybrala pro dnešní setkání knižního klubu, obchod Druhá ruka. Když uviděla asi třicet místních občanů, kteří seděli uvelebení na židlích různého původu, na nichž visely cedulky s nápisem „Na prodej“, celá zbledla. V místnosti to šumělo, natěšené publikum si šeptalo, zatímco Lily vlekla dopředu malou krabici s knihami.

Přitažlivá blondýnka za čerstvě natřeným stolem si odhodila růžový pramen vlasů z obličeje a zamávala na ni. Ukázala na židli v první řadě. „Přivítejte prosím srdečně hosta, který k nám dnes promluví. Pojďte

mezi nás a posaďte se.“ Její nadšený hlas naplnil celou místnost. „Teda, to je něco, kolik z vás se zajímá o založení knižního klubu. Díky patří dvojčatům a majitelům Druhé ruky Saxu Mortonovi, který přesunul spoustu stolů, aby nám udělal místo k sezení, a Maxine Mortonové, která nám dovolila se tady sejít.“

Maxine se postavila a dostalo se jí krátkého potlesku. Plný obličej rámovaly vlnité hnědé vlasy a její baculatá postava dávala vyniknout bílým krajkovým šatům. „Sax i já oba rádi čteme, ale zdá se, že Sax má zrovna na práci něco jiného.“

Piper hned navázala. „Bylo to takhle. Jednoho dne jsem zavolala do Ústřední knihovny v Groverly a oni nám sem jen tak poslali odborníci.“ Ukázala na Lily, která napjatě seděla na příliš vycpané židli. „Teď tedy dávám prostor této vzdělané ženě, slečně McFaeové.“ Piper vklouzla na židli vedle nehybné řečnice a naklonila se k ní s prosbou: „Potřebovala bych pak s vámi mluvit. Zdržte se chvíli?“

Lily přikývla. Uhladila si vlasy i své volně střižené béžové šaty, sepnula dlaně, znovu je uvolnila a několikrát našpulila rty. Seděla tam a čekala, až ji nějaká neznámá energie postrčí. Pak ucítila, jak do ní Piper silně šťouchla.

Posunula si brýle, sebrala krabici s knihami a s roztřesenými koleny se vydala k provizornímu pódiu. Slyšela, jak se její nádechy a výdechy proplétají měkkými tkáněmi plic. Měla pocit, že jejím krevním oběhem kolují třepotající se křídla. Jako když můra plave v hutném červeném víně. Až to pulzující stvoření doputuje k jejímu srdci, vybuchne. Tím si byla jistá.

Byla uvězněná v obchodě s použitým zbožím a čelila moderní formě mučení tolerované slušnou společností zvané veřejný mluvený projev. Snažila se znovu si vybavit slova, která si nacvičila cestou z města.

„Děkuji, ehm, všem, kdo se zde shromáždili.“

Publikum ji provrtávalo pohledem a usoudilo: depresivní ženská z města.

Rozhlédla se po obchodě, který byl přeplněný věcmi vyřazenými ze skříní a sklepů, podkroví a skrýší. Dokonale sem zapadala, taky byla navíc.

„Dozvěděla jsem se, že nemáte ve městě knihovnu a rádi byste...“ Mechanismus v její hlavě se zastavil. Odkáslala si. Čekala na inspiraci a sklonila se ke krabici s knihami, které s sebou přivezla z knihovny. Hledala obálku povědomého titulu, *Na větrné hůrce*. Když nahmatala studený přebal, zvedla knihu nad hlavu, aby ji všem ukázala. „...že byste si rádi přečetli třeba milostný příběh.“

Lily znovu sáhla do krabice a hledala další titul. „Přivezla jsem knížky různých žánrů, ze kterých si můžete vybrat, například sci-fi. Tohle je Bradburyho *451 stupňů Fahrenheita*.“ Rychle popadla jinou knížku. „Biografie Johna Quincyho Adamse. Antologie ženských příběhů nazvaná *Naše duše, naše skutečnost*. Nebo poezie, třeba *Nejoblíbenější verše všech dob*. Tyhle knížky jsem vypůjčila z knihovny v Groverly, abyste si mohli...“ odložila knížky a posunula si brýle, „...abyste si je mohli přečíst. Vyberte si jeden titul a požádejte knihovnu o víc exemplářů. Všichni si přečtete to samé. Potom o tom debatujte. Nezapomeňte, že čtení je duševní potřava. Tímto vám přeji, ať se vám jí dostane dosyta.“

Místností se ozval zdvořilý potlesk a publikum potichu směřovalo k východu. Vstupní dveře poskytovaly možnost úniku a Lily následovala dav ven na vzduch.

Piper pospíchala ke stolu, aby si prohlédla sortiment knih. Stoh vypůjčených knih přilákal dopředu pouze jednoho dalšího člověka. Aggie v barevné sukni sešívané z různých druhů látky se pomalu šinula proti davu courajících se diváků. Když majitelka kozí farmy dospěla až k hromadě knih, zastavila se, aby si Piper mohla vybrat jako první.

„Tomu teda říkám rychlý odchod,“ zašeptala Piper. „A taky jí strhávám bod za špatný účes. Uznejte, že je to podivínka.“

„Možná by ji člověk musel lépe poznat,“ naklonila se Aggie blíž. „Asi má pocuchané nervy.“

„Já si určitě vezmu ten milostný příběh.“ Piper popadla *Na větrné hůrce*.

Aggie sáhla po knize poezie, ale hned ji zase odložila. „Byla stručná. To se mi na ní líbilo.“

„Stačilo by se jednou zastavit v mém salonu a nechat si ten rozruc trochu zastříhnout. Poprosila jsem ji, aby se tady pak chvíli zdržela, ale vystřelila odsud jako namydlený blesk.“

„Možná čeká venku,“ poznamenala Aggie.

„No jasně.“ Piper se rozběhla za posledními diváky opouštějícími obchod. Našla Lily, jak hledí na mraky, které se v pošmourném odpoledni hromadily na obloze.

Uchopila ji za paži. „Moc vám děkuju, že jste přijela. Myslela jsem, že přijde víc lidí, a doufala jsem, že nám nabídnete pár pikantnějších kousků. Pojdte na chvilku zpátky dovnitř, prosím.“

„To bych asi mohla.“ Lily následovala Piper zpátky ke knížkám a Aggie.

„V tak maličkém městě, jako je naše, by dva lidi na klub mohli stačit, co myslíte?“ Piper se natáhla pro sci-fi.

„Členů může být, kolik chcete, v tom nevidím žádný problém.“

Aggie zamrkala. „Nejsem si jistá, jestli patřím do nějakého klubu. Přišla jsem sem, abych doručila mléko do obchodu, a už jsem tu zůstala a vyslechla si, co se říkalo na schůzce. Brala jsem to jako příležitost zdarma se odreagovat.“

„Prosím, připojte se ke mně. Nebude to nijak složité a bude to zábava.“ Piper sáhla po antologii poezie.

„Když se jedné z vás bude nějaká kniha líbit, předá ji té druhé,“ navrhl Lily. „Pak se sejdete a proberte společně pasáže, které vás zaujaly.“

„Poté, co obstarám kozy, už mi nezbývá moc času.“ Aggie se zahleděla na své zkroucené ruce. „A navíc jsem se nikdy... neúčastnila žádné diskuse.“

„Vím, že jsem nikdy nepřišla na vaši farmu pro mléko a vy jste nikdy nepřišla do mého salonu, ale takhle se můžeme líp poznat. Popovídáme si. Vezměte si tuhle. Zdá se, že v ní najdete spoustu různých autorů.“ Piper vrazila Aggie knihu do rukou.

„Když já nevím.“ Aggie knihu prolistovala.

„Víte co? Jestli se sem slečna McFaeová vrátí, povede naše první setkání a ukáže nám, jak na to, půjdeme do toho.“ Piper věnovala Lily probídnutý pohled.

Knihovnice upřeně hleděla na klasiky na stole a pak se otočila směrem k ženám. „To bych myslím mohla.“

„Vezmu si tři knihy, jestli to nevadí.“ Piper si dala stranou objemnou antologii ženských autorek. Poslední svazek podala Aggie. „Vy si vezměte biografii J. Q. Adamse. Byla to významná postava, ale už je mrtvý a já jsem se o něm učila už na střední škole.“

„Takže když já čtu a ty čteš, máme knižní klub?“ Aggie uložila knihy do tašky na mléko.

„Už to tak vypadá.“ Piper vzala Lily za paži a zašeptala jí do ucha: „Neznáte nějaké knížky žánru, no, erotiky? Mám na mysli ty určené jen pro dospělé.“

„To víte, že znám,“ přikývla Lily. „Dokonce je možné si je vypůjčit v knihovně.“

„Něco takového by mě zajímalo.“

Lily se tomu pousmála. „Uvidíme, co pro vás můžu udělat.“

Vůně zaprášeného nábytku požehnala založení knižního klubu.

Boris Ratchov sundal z provazu jednu po druhé své starožitné dýky a zarýval ostře nabroušené hroty do korkem potažené stěny v kanceláři Emporia. Poté si vykouřil jointa a začal leštit své historické meče.

Poblíž Groverly sepišovali výzkumníci z Neubland Pharmaceutical experimentální formule složené z rostlin středověkého původu. Začali omějem. Poměřovali kořeny a listy, množství olejů a esencí, vážili kapky a gramy a pohrávali si s jeho jedem a možnostmi využití.

KAPITOLA

4

Osamělý motýl se prudce snesl z oblohy kolem neonového poutače Emporia. Vývěska zablikala na Piper, která vjížděla na prázdné parkovací místo. Všimla si chlápka, který pochodoval sem a tam s transparentem, na kterém stálo: „Zakažte erotická DVD. Nepovolte dráždivou scénu!“ Když v něm rozpoznala Griffa, byla ráda, že si vzala sluneční brýle a velký slamák proti slunci. Když se otočil a kráčel opačným směrem, rychle vběhla do obchodu, aby si vyřídila jednu soukromou záležitost. Uvnitř seděli v mosazných klíčkách natahovací kovoví ptáčci, kteří naplňovali místnost mechanickými tóny. Nakrčila nos nad neobvyklým zápachem, minula nádoby se sušenými bylinkami a vydala se hledat prodavače. Zpoza fialového saténového závěsu, který zakrýval boční místnost, se ozývaly hlasy. Zvažovala, že odejde, ale zvědavost zvítězila nad opatrností a ona se po špičkách kradla směrem k závěsu.

„Haló, kdo je tam?“ ozval se silný mužský hlas, až nadskočila.

Odkáslala si. „Jen zákaznice. Porozhlédnu se tady, dokud nebudete mít čas, anebo se můžu zastavit jindy.“

„Žádné cavyky, jestli to mému klientovi nebude vadit, pojdte se za náma podívat, jak tetuju.“

Slabým hlasem ze sebe někdo vykoktal: „Já... já... asi to nevádí.“

„Povolení uděleno, dámo. Vstupte a zhlédněte uměleckou show.“

Piper se zhluboka nadechla a nedočkavě odhrnula závěs, aby se podívala, co se za ním skrývá. Stěny malého kumbálu byly zaplněny plakáty s různými částmi těla vyzdobenými tetováním. Propracované obrázky psů, upírů, netopýrů a hadů zkrášlovaly paže, nohy, hrudníky, břicha, záda a hýždě. Když zahlédla kresby na mužských a ženských genitáliích, zalapala po dechu. Při pohledu na ostré tetovací jehly ve tvaru psacího pera, které visely na stěně, ji jímala hrůza.

Muž s vypracovaným hrudníkem v zeleném nemocničním oblečení se obrátil směrem k ní. „Jmenuju se Boris Ratchov a jsem majitelem Emporia. Sedněte si a dívejte se.“ Na opáleném obličejí se mu rýsovala tenká jizva. Pohledem se zastavila na jeho pažích, které zdobila tetování v duhových barvách. Strojek zavrčel a ohlásil tak Borisův návrat k práci. Na bledém předklotí Saxe Mortona zanechával nepřerušovanou linii.

„To jsi ty, Piper?“ Saxův hlas byl měkký jako povadlý salát. „Když na mě budeš mluvit, možná se přestanu dívat a škubat sebou.“

S doširoka otevřenýma očima zírala na řadu barevných inkoustů, kterými budou tlusté stříbřité jehly naplněny. „Pokusím se.“

„Co pro vás můžu udělat, paní Růžová?“

Upřela pohled na Borise. „Jsem Piper ze salonu Střih a lokny ve městě. Asi tušíte, ten s růžovými markýzami. Přijela jsem pro nějaké vonné směsi. Určitě ne pro tetování.“

„Ani pro růžové kytky, které by vám ladily s vlasy a markýzami?“ Boris na ni mrknul.

„Dneska ne.“ Piper se pozorně zadívala na stopy vyryté do Saxovy kůže. „Bolí to moc?“

Zvládl se chabě usmát. „Ne tolik, jak si myslíš.“

Piper fascinovaně pozorovala, jak tatér kreslí náčrt na zadní část Saxova bledého předklotí. Byl sinalý a vypadal nejistě, ale Piper ho chápala.

Když viděla, jak zpod jehel vytékají rudé potůčky, zvedl se jí žaludek. Krev zakrývala podivnou květinu vyrůstající z cibulky.

„Proč ses vlastně rozhodl nechat se potetovat?“ zeptala se ho. „Maxine má taky tetování?“

„Maxine je příliš zaneprázdněná tím, že si hraje na královnu Druhý ruky, než aby se zajímala o cokoli jiného. Zaujala mě ta tajuplnost a moc s tetováním spojená.“

Boris otřel okolí poraněné kůže.

Sax sebou cukl. „Hlavně mi nezašpiň mojí novou lila košili od krve.“

„Příště se převlíkneš,“ přikázal mu Boris. „V šatně mám župany.“

Piper odvrátila pohled. „Jak to teď jde v obchodě? U mě je to docela v klidu.“

Sax sklopil hlavu. „Myslím, že docela v pohodě, ale můžu ti dát radu? Nikdy nerozjížděj společný byznys se svou příbuznou. Hlavně pokud je panovačná a nutně potřebuje mít kontrolu nad každou prkotinou. Max rozhoduje o všem. Na mě zbývá černá práce.“ Rychle na ni mrknul. „Nic proti ženám, které podnikají.“

„Jo, jo, jen do ní, Saxi.“ Piper pořád odvracela pohled od crčící krve. „Obchod ale vlastníte napůl, ne?“

„Naši to zařídili tak, abychom se o něj rozdělili. I o byt nahoře. Ona ale koncept partnerství nikdy nepochopila. Jen po mně pořád šlape.“

Boris se zakřenil. „No po dnešku snad budeš mít koule na to, abys začal nanovo. Teď jsi ten s tetováním.“

„Stačilo by mi přestěhovat se někam, kde bych se mohl vyspat. Ona trpí nespavostí. Nutí mě zůstat celé noci vzhůru a hrát šachy. Potřebuju mít taky svůj vlastní život a v noci si pořádně odpočinout.“

„Proč si nepořídiš vlastní byt, kámo?“ zeptal se Boris.

„Nevím. Moc volných jich tady ve městě není.“

Piper se zamračila. „Pronajmi si pokoj v motelu.“

„To nepůjde. Mám strašně moc krámů.“

Boris ukázal na sklad. „Nech si něco dočasně tady. Sklad je poloprázdný. Pronajmu ti ho se slevou, když jsi teď zákazník.“

„A víš, že bych to bral?“

Boris vyměnil jehly a pokračoval v práci. „Vypadáš trochu napjatě. Jsi v pohodě?“

Sax se zašklebil. „Poprvé tě to trochu zaskočí.“

„Když jsi vešel dovnitř, rozhodně jsem tě netipoval na člověka, který by se nechal potetovat.“ Boris lehce osušil rudé bublinky.

Sax sledoval, jak pramínky krve prosakují skrz obrázek. „Vlastně je mi trochu blbě.“

„Mysli na to, jak se odstěhuješ z obchodu,“ radil mu Boris. „Najdi si koníčka.“

Sax zasténal. „Myslím, že pro dnešek už to stačilo. Můžeš to dokončit, až si sem přinesu věci?“

Pozoroval, jak Boris tamponem vysušil cibulku a květinový vzor, všechno potřel štiplavým alkoholem a obvázal.

Postavil se a nabył zpět ztracenou rovnováhu. Pak si shrnul rukáv. „A koníčka už mám. Hraju šachy. S Maxine. Naučíš se tak plánovat dopředu. Je v tom vážně dobrá. Já zas tak moc ne, ale můžu se zlepšit.“

Venku se ozvalo burácení motoru auta, které zaparkovalo přímo před Emporiem. Bouchly dveře. Zvonek nade dveřmi oznamoval, že vešel zákazník.

Boris několika rychlými pohyby sklídil tetovací nádobíčko, trubičky a jehly, držadla a šablony. „Nejprve se tu stav nechat si dodělat to tetování, Saxi, a pak si můžeme zkusit zahrát šachy. Nebo i nějakou riskantnější hru.“

Piper vycouvala zpoza lesklého závěsu a u vchodu zahlédla opláceného muže ve zmuchlaném obleku, který se opíral o Griffa.

„Ahoj, ahoj, zlato. Zdravíčko, poz-dra-ve-ní. Je tady ještě někdo jiný?“ Vychrlil na Piper, až nadskočila.

„Já jen hledám nějaké vonné směsi.“ Piper rychle odběhla a zabořila obličej do nádoby s eukalyptovými listy.

„Minutku,“ zavolal Boris. „Myju štětce.“

„Žádný spěch. Jmenuju se Llewellyn Blanding a jsem nový obchodník z Neu, jinak taky známýho pod názvem Neubland Pharmathermical... Pharmaceutical. Ty bláho, mrkejte na názvy těch filmů.“ Šťouchnul do Griffa, který se ani nehnul. „Není divu, že ten chlápek protestuje. Ale byl tak hodnej, že mě doprovodil dovnitř.“

„Myslel jsem, že je to přiočilý zákazník.“ Griffa odložil transparent.

„Jsem si jistý, že jsem si od vaší společnosti nic nekoupil.“ Boris vykročil směrem k pultu a Sax ho následoval.

„Sakryš, ale ten Ratchov, co tady byl předtím, jo.“ Prodejce si sundal pomačkané sako. „Účet je každopádně otevřený. Očekávám další objednávku. Říkej mi Llewellyne.“

„Bylinky si tady ale už vůbec nikdo nekupuje.“

Prodejce ukázal na Piper. „A co ona?“

Boris pokrčil rameny. „Hned budu u vás, slečno.“

„Žádný spěch,“ odvětila. Byla ráda, že je může tajně poslouchat.

Boris vzal do ruky DVD. „Většina zákazníků sáhne po něčem mírně exotickém nebo zběsile erotickém. Tyhle špatně nasvětlené filmy drží mě a tohle místo nad vodou.“

Prodejce se opřel o sekci „Nejdráždivější z nejdráždivějších“. „Tak ty říkáš, že bylinky tomuhle nemůžou konkurovat, jo? Kde máš lahve a sklenice s léčivými přípravky?“

Boris ukázal na dvě krátké uličky lemované otevřenými nádobami.

Llewellyn zaškobrtnul a Griffa ho zachytil. „Opatrně, pane.“

Když se prodejce přiblížil směrem k Piper, přesunula se k vystaveným zpívajícím kovovým ptáčkům. Sledovala, jak bere do ruky různé předměty a zase je odhazuje.

Boris šel za ním a dával jednotlivé věci zpět na své místo. „Jo, můj bylinkový byznys pomalu zaniká.“

Prodejcův hlas se rozléhal po celém obchodě. „Mrkej na tenhle ubohej výběr mastí a dóz. Kámo, tvoje zásoby šly do kytek.“ Naklonil se blíž k Borisově obličejí. „Mám pro tebe ale kupu výhodných nabídek.“

Boris couvnul. „Bezva. Kupu. Já ale vážně nic nepotřebuju.“ Otřel si tmavý proužek tetovacího inkoustu, který mu ulpěl na ukazováčku.

„Počkej, počkej. Minutku.“ Llewellyn se přehraboval ve svém kufříku. „Naše tabletky Sladkej spánek jsou zrovna v akci. I neklidní lidi po nich usnou jako mimina. Fungujou líp než vodka s tonikem.“

„Opravdu originální prezentace.“ Boris si ušpinil prst inkoustem.

„Nebuďte tak nevrlej, pane.“ Llewellyn vytáhl malou dózu. „Tohohle si dost užiju se svým bratrem. Ale jsem to já, kdo přichází s nápadama k nezaplacení.“ Bojoval s víčkem, dokud se mu ho s cvaknutím nepodařilo otevřít. Zamával jím Borisovi pod nosem. „Když si koupíš půlku kufříku Sladkýho spánku, přihodím ti navíc vzorek měsíčkový masti. S ní se snadno zbavíš těch černých inkoustových skvrn. Vyzkoušej to.“

Piper vykoukla z vedlejší uličky a viděla, jak si Boris nanasl mast na prst. Skvrna zmizela. „Úžasné,“ zašeptala si pro sebe.

„To mě podrž,“ zavrtil Boris nevěřičně hlavou.

Griffo a Sax přistoupili blíž, aby si prst prohlédli.

Llewellyn pokýval hlavou. „No neříkal jsem to? Já se ve věcech vyznám a mám v úmyslu trochu Elcottovi rozčeřit vody. Jdu po těch velkejch věcech. Léč na rakovinu. Srdeční choroby. Alz... heimíz. Až to dokončím, Neubland nebude stačit uspokojovat poptávku.“ Prohrabal se lejstry v kufříku a vytáhl objednávkový formulář.

Piper přistoupila blíž. „To myslíte vážně, že máte lék na rakovinu?“

„No teda, zatím se neprodává, dámo. Naše firma právě vyvíjí léky ze středověkých rostlin. Těch jedovatých. Doteď ale nenašli ani prd. Vsadím se, že budu mít ty léky dřív než lidi z laboratoře. Pak uvidíme, co na to Elcott řekne.“

„A Elcott je kdo...?“ zeptal se Boris.

Llewellyn si povzdechl. „Jsem to už říkal, můj bratr, prezident Neublandu. Seženu vám bylinný léky vyrobený z jedů.“

„Je pravda, že morfin a kodein pocházejí z máku.“ Boris si palcem přeljel přes čistý prst.

Griffo pobaveně zavýskal. „A budeš to ty, kdo ty léky objeví, jo?“

Llewellyn se naježil. „To jsem neřek. Elcott mi ukázal leták, který mu přišel poštou. Byl z Evropy, Jar Donu, Jar Dýnu nebo tak něco. Stálo to tam černě a červeně. Starožitná kniha.“

„Máte na mysli Verdun?“ Boris si přeljel po jizvě.

„Ne, pane. Jar done.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Ani Elcott, ale dočtete se o tom v knihovně v Groverly. Elcottovi to řekl nějaký chlápek, co dělá do bylinek. Někde v Evropě je už léta ukrytá tahle kniha léčivých receptur.“ Opřel se o pult. „Ta rodina se obává soudních pří. Když se nám ale podaří ty recepty získat, máme firemní pojištění.“

„Proč potřebujete tu knihu, jestli na tom už vaši výzkumníci pracují?“ zeptal se Boris.

„Protože zatím vůbec s ničím nepřišli. Může jim to trvat věky.“

Sax zakoulel očima. „A co přesně máte v plánu?“

„Jet do Jardonu a získat tu knihu.“ Prodejce klopýtl a jen taktak, že neupadl. „Kámo, ta tvoje podlaha je nějaká zvlněná.“

Boris přikývl. „Jo, zvlní se pokaždý, když se člověk napije.“